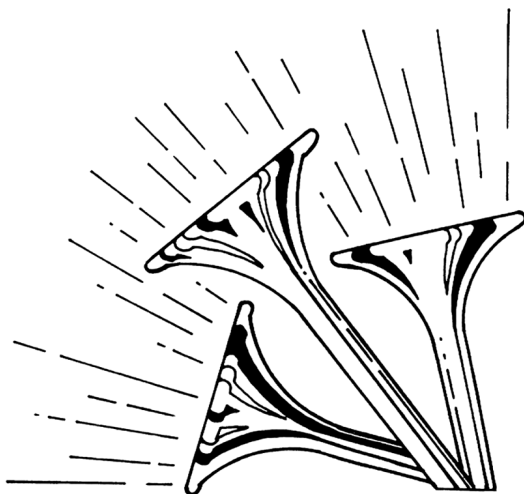

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Četvrto tromjesečje 2022 .

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2022.
Za internu uporabu

1. listopada 2022.

Bdijmo i budimo trijezni!

“Ne pripadamo noći niti tami, prema tome, ne spavajmo kao ostali, već bdijmo i budimo trijezni!” (Djela 5,5)

Dok je radio u Solunu, Pavao je temeljito obradio znakove vremena navevši događaje koji će se odigrati prije nego što se javi Sin Čovječji na nebeskim oblacima, pa nije smatrao potrebnim poduže opisivati ovaj predmet. Međutim, sad se pozvao na svoje prijašnje naučavanje. “A što se tiče, braćo, vremena i časa,” rekao je, “nemate potrebe da vam se o tome piše: i sami dobro znate da će Dan Gospodnji doći kao lopov u noći. Dok ljudi budu govorili: ‘Mir i sigurnost’, baš tada će se iznenada na njih oboriti propast.”

Danas mnogi u svijetu zatvaraju oči pred znakovima kojima je Krist upozorio ljude na svoj dolazak. Oni nastoje zatomiti svaku bojazan, dok se znakovi vremena istodobno naglo ispunjavaju i svijet žuri u susret vremenu kad će se Sin Čovječji pokazati na nebeskim oblacima. Pavao uči da je grijeh biti ravnodušan prema znakovima koji će prethoditi Kristovom drugom dolasku. One koji su krivi za ovaj nemar naziva sinovima noći i tame. Budne i oprezne hrabri ovim riječima: “Ali vi, braćo, niste u tami da bi vas onaj dan mogao iznenaditi kao lopov. Vi ste svi sinovi svjetla i sinovi dana. Ne pripadamo noći niti tami, prema tome, ne spavajmo kao ostali, već bdijmo i budimo trijezni!”

Ovo apostolovo naučavanje posebno je važno za Crkvu u naše vrijeme. Za one koji žive tako blizu velikom kraju, posebno snažne trebaju biti Pavlove riječi: “Mi koji pripadamo danu budimo trijezni; obucimo se u oklop, to jest u vjeru i ljubav i u spasonosnu nadu kao u kacigu, jer nas Bog nije odredio za svoju srdžbu, već za postignuće spasenja po našem Gospodinu Isusu Kristu, koji umrije za nas da mi, živi ili mrtvi, sjedinjeni s njim uđemo u život.”

Budan je onaj kršćanin koji radi, koji marljivo nastoji učiniti sve što je u njegovoj moći za napredak Evandelja. Kako jača njegova ljubav prema Otkupitelju, tako jača i njegova ljubav prema bližnjima. ... Oni koji su sudionici Kristova stradanja, bit će isto tako sudionici Njegove utjehe i na kraju će sudjelovati u Njegovoj slavi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 163,164)

8. listopada 2022.

Sve više napredujte!

“Nadalje, braćo, molimo vas i zaklinjemo u Gospodinu Isusu da, prema pouci koju ste od nas primili — prema kojoj već živite — kako vam treba živjeti i ugadati Bogu, sve više napredujete.” (1. Solunjanima 4,1)

Vjernicima u Solunu posebno su dosađivali ljudi koji su donosili fanatične ideje i naučavanja. Neki od njih živjeli su “neuredno: ništa ne rade, nego dangube” (DF). Crkva je bila ustrojena tako da su bili postavljeni službenici koji će služiti kao propovjednici i đakoni. Ali bilo je nekih samovoljnih i neobuzdanih vjernika koji se nisu htjeli pokoravati onima koji su u crkvi imali vodeće dužnosti. Takvi su ne samo tvrdili da imaju pravo na svoje mišljenje, već su svoja gledišta javno nametali crkvi. Zbog toga je Pavao pozvao Solunjane da slušaju one koji su bili izabrani za vodeće dužnosti u crkvi i ukažu im dužno poštovanje.

U brizi da vjernici u Solunu žive u Božjem strahu, apostol ih je molio da u svakidašnjem životu pokažu praktičnu pobožnost. “Nadalje, braćo,” pisao je, “molimo vas i zaklinjemo u Gospodinu Isusu da, prema pouci koju ste od nas primili — prema kojoj već živite — kako vam treba živjeti i ugadati Bogu, sve više napredujete. Bez sumnje znate koje smo vam zapovijedi dali u ime Gospodina Isusa. Ovo je, naime, volja Božja: vaše posvećenje, to jest da izbjegavate bludnost.”

Apostol je osjećao da je u velikoj mjeri odgovoran za duhovnu dobrobit onih koji su se obratili njegovim radom. Njegova je želja bila da napreduju u spoznaji jedinog pravoga Boga i onoga koga je poslao, Isusa Krista. Često se u svojoj službi susretao s malim skupinama muškaraca i žena koji su ljubili Isusa, i s njima se saginjao u molitvi moleći Boga da ih pouči kako da održe živu vezu s Njim. Često ih je podučavao najboljim metodama prenošenja svjetla evanđeoske istine drugima. I često je, kad je bio odvojen od onih za koje je dotad radio, molio Boga da ih sačuva od zla i pomogne im da budu ozbiljni, aktivni misionari. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 164)

15. listopada 2022.

Bez prestanka molite!

***“Radujte se uvijek! Bez prestanka molite! U svakoj prilici zahvaljajte, jer je to za vas Božja volja u Kristu Isusu!”
(1. Solunjanima 5,16)***

Jedan od najsnažnijih dokaza pravog obraćenja jest ljubav prema Bogu i čovjeku. Oni koji prihvate Isusa za svojeg Otkupitelja osjećaju duboku, iskrenu ljubav prema ljudima koji s njima dijele dragocjenu vjeru. Tako je bilo i kod vjernika u Solunu. “Za bratsku ljubav,” pisao je apostol, “nemam potrebe da vam pišem, jer vas je sâm Bog poučio da ljubite jedan drugoga i jer to činite prema svoj braći u cijeloj Makedoniji. Ali vas usrdno molim, braćo, da u tome još više napredujete i da brižno nastojite živjeti u miru, baviti se svojim poslovima i raditi vlastitim rukama, kako smo vam naredili, da se tako dostojno vladate prema onima koji su vani i da nikoga ne trebate.”

“A vas neka Gospodin učini da rastete i obilujete u ljubavi jedan prema drugomu i prema svima, kako i mi obilujemo u ljubavi prema vama, da tako utvrdi vaša besprijekorna srca u svetosti pred Bogom, našim Ocem, o dolasku našega Gospodina Isusa Krista sa svim svojim svetima!”

“Također vas molimo, braćo, opominjite neuredne, sokolite malodušne, pomazite slabe, budite strpljivi sa svima! Pazite da nitko nikomu ne vraća zlo za zlo, već uvijek nastojte promicati dobro i jedan prema drugome i prema svima! Radujte se uvijek! Bez prestanka molite! U svakoj prilici zahvaljajte, jer je to za vas Božja volja u Kristu Isusu!”

Apostol je upozorio Solunjane da ne prezru dar proroštva i pozvao ih riječima: “Duha ne gasite! Proročke govore ne prezirite, nego sve provjeravajte, što je dobro, zadržavajte”, da pažljivo razlikuju lažno od istinitog. Molio ih je: “Uklanjanje se svakom zlu!” Svoje je pismo završio molitvom da ih Bog potpuno posveti, cijelo biće, “duh vaš i dušu i tijelo”, kako bi bili sačuvani “besprijekorno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista. Vjerman je onaj koji vas je pozvao,” dodao je, “on će to i učiniti”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 164,165)

22. listopada 2022.

Proslava Isusovog imena

“Zato se uvijek i molimo za vas da vas Bog naš učini dostojnima poziva i da snažno dovede do savršenstva svako nastojanje oko dobrote i svaku vjersku djelatnost, da se proslavi u vama ime našega Gospodina Isusa.” (2. Solunjanima 1,11.12)

Upute koje je Pavao poslao Solunjanima u svojoj prvoj poslanici u vezi s Kristovim drugim dolaskom bile su u savršenom skladu s njegovim prijašnjim naukom. Ali neka su braća u Solunu pogrešno shvatila njegove riječi. Razumjela su da je izrazio nadu da će sâm živjeti do Spasiteljeva dolaska. Ovo uvjerenje izazvalo je oduševljenje i uzbuđenje. Oni koji dotad nisu marili za svoje odgovornosti i dužnosti, sad su postali jako uporni u nametanju svojih pogrešnih gledišta.

U drugom pismu Pavao je nastojao ispraviti ovo pogrešno razumijevanje njegovog nauka iznoseći im svoje pravo stajalište. Ponovno je izrazio povjerenje u njihovu iskrenost i bio zahvalan za njihovu snažnu vjeru i obilje ljubavi koju su imali jedni prema drugima i prema djelu njihovog Učitelja. Rekao im je kako ih drugim crkvama prikazuje kao primjer strpljive, ustrajne vjere koja postojano trpi progonstvo i nevolje, a onda je njihove misli usmjerio prema Kristovom drugom dolasku, vremenu kad će Božji narod počinuti od svih jada i nevolja.

Mi se “sami vama ponosimo među Božjim crkvama zbog vaše postojane vjere u svim progonstvima i nevoljama koje podnosite... a vama, mučenima, pokoj zajedno s nama, kad se u plamenom ognju objavi s neba Gospodin Isus u pratnji svoje anđeoske vojske, koji će se osvetiti onima koji neće da priznaju Boga i koji se ne pokoravaju Radosnoj vijesti o našem Gospodinu Isusu. Oni će biti kažnjeni vječnom propašću: udaljeni od Gospodnjega lica i od njegove silne slave... Zato se uvijek i molimo za vas da vas Bog naš učini dostojnima poziva i da snažno dovede do savršenstva svako nastojanje oko dobrote i svaku vjersku djelatnost, da se proslavi u vama ime našega Gospodina Isusa ... u skladu s milošću našega Boga i Gospodina Isusa Krista”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 165,166)

29. listopada 2022.

Neka vas nitko ne zavede

“Neka vas nitko ne zavede ni na koji način.” (2. Solunjanima 2,3 — Duda/Fučak)

Ali prije Kristova dolaska trebaju se zbiti značajni događaji u vjerskom svijetu, prореčeni su u proročanstvima. Apostol je izjavio: “Ne dajte se brzo pokolebati u svom shvaćanju niti uznemiriti... Neka vas nitko ne zavede ni na koji način. Jer ako prije ne dođe onaj otpad i ne otkrije se Čovjek bezakonja, Sin propasti, Protivnik, onaj koji uzdiže sebe protiv svega što se zove Bog ili svetinja, dotle da u Božji hram zasjedne gradeći se Bogom...” (DF)

Pavlove se riječi nisu smjele pogrešno tumačiti. Nije se smjelo učiti kako je on, posebnom objavom, upozorio Solunjane na neposredni Kristov dolazak. Takvo bi mišljenje dovelo do zabune u vjeri, jer razočaranje često vodi u nevjeru. Zato je apostol upozorio braću da ne primaju takvu vijest kao da potječe od njega, pa je nastavio isticati činjenicu da se papinska sila, koju je tako jasno prorok Daniel, tek mora pojaviti i ratovati protiv Božjeg naroda. Dok god ova sila ne izvrši svoje smrtonosno i bogohulno djelo, Crkva će uzalud očekivati dolazak svoga Gospodina. “Zar se ne sjećate”, pitao je, “da sam vam ovo govorio još kad sam bio kod vas?”

Prava je Crkva trebala biti izložena strašnim nevoljama. Već je u vrijeme apostolova pisanja “tajna bezakonja” počela djelovati. Ono što se trebalo dogoditi u budućnosti, događat će se uz “suradnju sotone, popraćen[o] svakovrsnim silnim djelima, varavim čudesnim znakovima i svakovrsnim pokvarenim zavodjenjem, namijenjenim onima koji propadaju”.

Posebno je svečana apostolova tvrdnja o onima koji odbijaju prihvatiti “ljubav prema istini”. “Zato im”, upozorio je sve koji će namjerno odbaciti vijest istine, “Bog šalje djelotvornu zabludu da vjeruju laži, da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali u istinu, već pristali uz nepravdu.” Ljudi ne mogu nekažnjeno odbaciti upozorenja koja im šalje Božje milosrđe. Od onih koji uporno odbijaju ova upozorenja Bog povlači svog Duha, prepuštajući ih zabludama koje vole. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 166,167)

5. studenoga 2022.

Gospodin je vjeran

“Gospodin je vjeran i on će vas ojačati i sačuvati od Zloga.” (2 Solunjanima 3,3)

Pavao je ocrtao kobno djelovanje sile zla koja će nastaviti obmanjivati tijekom dugih stoljeća mraka i progonstva prije Kristovog drugog dolaska. Vjernici u Solunu nadali su se neposrednom izbjavljenju; sad ih je apostol savjetovao da se odvažno i u Božjem strahu posvete djelu koje je pred njima. Pozvao ih je da ne zanemare svoju dužnost i da se ne prepuste besposlenom čekanju. Nakon žarkog očekivanja neposrednog izbjavljenja, sad su im svakidašnji poslovi i protivljenje s kojim se moraju suočiti izgledali dvostruko odbojni. Stoga im je savjetovao da ustraju u vjeri:

“Budite postojani i držite predaje koje ste od nas primili, bilo usmeno, bilo pismeno! Sam naš Gospodin Isus Krist i Bog, Otac naš, koji nas je ljubio, i po milosti nam dao vječnu utjehu i dobru nadu, neka utješi srca vaša i učvrsti ih u svakom dobrom djelu i riječi! ... Gospodin je vjeran i on će vas ojačati i sačuvati od Zloga. Uvjereni smo, u Gospodinu, za vas i da činite i da ćete činiti ono što vam naređujemo. I neka Gospodin upravlja vaša srca prema Božjoj ljubavi i prema Kristovoj postojanosti!”

Djelo koje je vjernicima bilo povjereno dao je Bog. Postojanom privrženošću istini trebali su drugima prenijeti svjetlo koje su primili. Apostol ih je molio da im ne dodija činiti dobro; ukazao im je na svoj primjer marljivosti u prolaznim stvarima dok je neumornom gorljivošću radio u Kristovu djelu. Prekorio je one koji su se predali lijenosti i ispraznom uzbuđenju i pozvao ih da “rade s mirom i jedu svoj vlastiti kruh”. Također je molio crkvu da iz svoje zajednice isključi svakoga tko uporno prezire upute Božjih propovjednika. “Ali ga”, dodao je, “ne smatrajte za neprijatelja, već ga opominjte kao brata!”

I ovu je poslanicu Pavao završio molitvom da vjernicima usred životnih briga i nevolja Božji mir i milost Gospodina Isusa Krista bude utjeha i potpora. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 167,168)

12. studenoga 2022.

Dokazivnje Pismima

“Jer je silno i javno pobijao Židove dokazujući Pismima da je Isus Mesija.” (Djela 18,28)

Nakon što je otišao iz Korinta, sljedeće Pavlovo mjesto rada bilo je Efez. Budući da je bio na putu za Jeruzalem gdje je namjeravao provesti nadolazeće blagdane, bilo je nužno da se nakratko zaustavi u Efezu. Raspravljao je sa Židovima u sinagogi, a dojam koji je na njih ostavio bio je toliko povoljan da su ga molili da ostane raditi među njima. Plan da posjeti Jeruzalem spriječio ga je da ostane kod njih, ali je obećao da će se vratiti “ako Bog da”. Akvila i Priscila pratili su ga do Efeza i on ih je ovdje ostavio da nastave s radom koji je on otpočeo.

Nekako u to vrijeme “stiže u Efez neki Židov imenom Apolon, rodom Aleksandrinac, čovjek rječit i vrlo upućen u Pisma”. On je čuo propovijedanje Ivana Krstitelja, prihvatio je krštenje pokajanja i bio živi svjedok da prorokov rad nije bio uzaludan. Sveto pismo bilježi da je Apolon bio “poučen o Putu Gospodnjemu te je, sa žarom u duši, govorio i učio što se odnosilo na Isusa, iako je poznao samo krštenje Ivanovo”.

Dok se nalazio u Efezu, Apolon je počeo “smjelo propovijedati u sinagogi”. Među njegovim slušateljima bili su Akvila i Priscila, koji su ga, kad su shvatili da nije primio puno svjetlo Evandjelja, uzeli “k sebi te mu točnije izložiše Put Božji”. Zahvaljujući njihovoj poduci, stekao je jasnije razumijevanje Pisma i postao jedan od naj-sposobnijih branitelja kršćanske vjere.

Apolon je želio poći u Ahaju pa su braća u Efezu napisala “učenicima da ga lijepo prime” kao učitelja koji je u potpunom skladu s Kristovom Crkvom. Apolon je otišao u Korint, gdje je radom u javnosti i po kućama “silno... pobijao Židove dokazujući Pismima da je Isus Mesija”. Pavao je posijao sjeme istine; Apolon ga je sada zalijevao. Uspjeh koji je pratio Apolonovo propovijedanje Evandjelja naveo je neke vjernike da njegov rad proglašavaju boljim od Pavlova. Ovo uspoređivanje čovjeka s čovjekom unijelo je u Crkvu duh strančarenja koji je ozbiljno priječio napredovanje Evandjelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 169,170)

19. studenoga 2022.

Abeceda kršćanske vjere

“U očitovanju Duha i snage, da se vaša vjera ne oslanja na ljudsku mudrost, nego na Božju snagu” (1. Korinćanima 2,4.5)

U godinu i pol, koliko je proveo u Korintu, Pavao je namjerno iznio Evanđelje u svoj njegovoj jednostavnosti. Korinćanima nije došao “s visokim govorom ili mudročću”, već sa strahom i drhtanjem, “u očitovanju Duha i snage, da se vaša vjera ne oslanja na ljudsku mudrost, nego na Božju snagu” (1. Korinćanima 2,1.4.5).

Pavao je morao prilagoditi svoj način poučavanja stanju crkve. “I ja vama, braćo, nisam mogao govoriti kao duhovnima,” objasnio im je poslije, “nego kao tjelesnima, kao maloj djeci u Kristu. Hranio sam vas mlijekom, a ne tvrdim jelom, jer ga niste mogli još podnositi. A ni sada ne možete.” (1. Korinćanima 3,1.2) Mnogi Korinćani sporo su učili lekcije koje ih je želio naučiti. Njihov napredak u duhovnoj spoznaji nije odgovarao njihovim prednostima i prilikama. Premda su trebali daleko napredovati u kršćanskom iskustvu, dublje shvatiti i pretvoriti u život istine Riječi, oni su stajali tamo gdje su učenici stajali kad im je Krist rekao: “Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi.” (Ivan 16,12) Zavist, zloba i optužbe zatvorile su srce mnogih korinćanskih vjernika za potpuno djelovanje Svetog Duha, koji “sve ispituje, čak i dubine Božje” (1. Korinćanima 2,10). Koliko god su bili mudri u svjetovnoj spoznaji, bili su mala djeca u spoznaji Krista.

Pavao je nastojao uputiti korinćanske obraćenike u osnove, u abecedu kršćanske vjere. Morao ih je učiti kao one koji nemaju pojma o djelovanju božanske sile na srce. U to vrijeme bili su nesposobni shvatiti tajne spasenja jer “zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati” (redak 14). Pavao je nastojao posijati sjeme koje će drugi morati zalijevati. Oni koji su došli poslije njega morali su nastaviti rad tamo gdje je on prekinuo dajući na vrijeme duhovno svjetlo i znanje, onoliko koliko će ga crkva moći podnijeti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 170)

26. studenoga 2022.

Predivne istine o spasenju

“Tako se riječ Gospodnja silno nastavila širiti i pokazivati svoju snagu.” (Djela 19,20)

Kad je odlučio raditi u Korintu, apostol [Pavao] je shvatio da mora s najvećom pažnjom iznijeti velike istine koje je namjeravao učiti. Znao je da će među njegovim slušateljima biti oholih ljudi koji vjeruju ljudskim teorijama i zagovornika lažnih sustava bogoslužja koji pipaju zatvorenih očiju, nadajući se da će u knjizi prirode naći teorije koje će se protiviti stvarnosti duhovnog i besmrtnog života objavljenog u Pismima. Također je znao da će kritičari nastojati pobiti kršćansko tumačenje objavljene Riječi, a skeptici dočekati Kristovo Evanđelje s ruganjem i ismijavanjem.

Dok je nastojao dovesti duše u podnožje križa, Pavao se nije usuđivao izravno koriti one koji su bili razvratni niti pokazati koliko je u očima svetog Boga odvratan njihov grijeh. Umjesto toga iznosio im je pravu svrhu života i nastojao u njihov um utisnuti pouke božanskog Učitelja koje će ih, ako ih prihvate, uzdići iz svjetovnosti i grijeha u čistoću i pravednost. Posebno je naglašavao praktičnu pobožnost i svetost koju moraju postići oni koji će se udostojiti mjesta u Božjem kraljevstvu. Čeznuo je da vidi kako svjetlost Kristova Evanđelja prodire kroz tamu njihova uma, kako bi mogli uvidjeti koliko su u Božjim očima bili uvredljivi njihovi nemoralni postupci. Zato je ovdje težište njegovog nauka bio Krist i to razapeti. Nastojao im je pokazati da moraju najozbiljnije proučavati predivne istine o spasenju kroz pokajanje Bogu i vjeru u Gospodina Isusa Krista i da to mora biti njihova najveća radost.

Filozof se odvrća od svjetla spasenja jer ono njegove ohole teorije pretvara u ništavost. Svjetovan čovjek ga odbija jer će ga odvojiti od njegovih zemaljskih idola. Pavao je vidio da ljudi prvo moraju razumjeti Kristov karakter da bi Ga mogli zavoljeti i križ promatrati očima vjere. Tu moraju početi proučavati ono što će za svu vječnost biti znanost i pjesma otkupljenih. Samo se u svjetlu križa može procijeniti prava vrijednost ljudske duše. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 171)

3. prosinca 2022.

Bog čini da sjeme raste

“Ja sam posadio, Apolon je zalio, ali je Bog činio da raste.” (1. Korinćanima 3,6)

Utjecaj Božje milosti koja oplemenjuje, mijenja prirodne čovjekove sklonosti. Nebo ne može biti poželjno za tjelesnog čovjeka; njegovo prirodno, neposvećeno srce ne može osjećati privlačnost tog čistog i svetog mjesta, pa kad bi i mogao doći tamo, na njemu ne bi našao ništa srodno. Sklonosti koje vladaju tjelesnim srcem moraju se Kristovom milošću pokoriti da bi pali čovjek mogao ući u Nebo i uživati u društvu čistih, svetih anđela. Kad čovjek umre grijehu i oživi novim životom u Kristu, srce mu ispunja božanska ljubav; njegovo razumijevanje postaje posvećeno; on pije iz neiscrpnog izvora radosti i znanja, a put mu obasjava vječni dan jer je Svjetlo života stalno s njim.

Pavao je nastojao u misli braće u Korintu utisnuti činjenicu da su on i propovjednici koji rade s njim samo ljudi koje je Bog opunomoćio da naučavaju istinu, da su svi zaposleni u istom poslu i da svi podjednako ovise o Bogu za uspjeh u svojem radu. Rasprava o zaslugama različitih propovjednika do koje je došlo u crkvi nije bila po Božjem nalogu, već je bila posljedica njegovanja sklonosti tjelesnog srca. “Zar niste samo ljudi, kad jedan od vas govori: ‘Ja sam Pavlov’, a drugi: ‘Ja Apolonov’? Pa što je Apolon? Što li je Pavao? Sluge koje su vas privede k vjeri, a svaki je od njih sluga onako kako mu je Gospodin dao. Ja sam posadio, Apolon je zalio, ali je Bog činio da raste. Stoga: niti je što onaj koji sadi, niti onaj koji zalijeva, nego onaj koji čini da raste — Bog.” (1. Korinćanima 3,4-7) ...

Posijano sjeme treba zalijevati, a to je trebao učiniti Apolon. On je slijedio Pavla u njegovom radu, davao daljnje upute i pomagao da se posijano sjeme razvije. Uspio je zadobiti srca ljudi, ali mu je Bog dao uspjeh. Preobrazba karaktera nije posljedica ljudske, već božanske snage. Oni koji sade i oni koji zalijevaju ne čine da sjeme raste; oni rade pod Božjim nadzorom, kao od Njega određena oruđa surađujući s Njim u Njegovom poslu. Velikom Radniku pripada čast i slava koju prati uspjeh. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 171,172)

10. prosinca 2022.

Mi smo Božja građevina

“Mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja građevina.” (1. Korinćanima 3,9)

Ne posjeduju svi Božji slugе iste darove, ali su svi Njegovi radnici. Svaki mora učiti od velikog Učitelja, a zatim prenijeti ono što je naučio. Bog je svakomu svojem vjesniku povjerio poseban posao. Postoje različiti darovi, ali svi se radnici trebaju ujediniti, vođeni Svetim Duhom čiji utjecaj posvećuje. Kad budu objavlјivali Evandjelje o spasenju, mnoge će Božja sila osvјedočiti i obratiti. Božje oruđe je skriveno s Kristom u Bogu i Krist se pojavlјuje kao Onaj koji se ističe među tisućama, koji je sav od ljupkosti.

“Onaj koji sadi i onaj koji zalijeva jedno su, ali će svaki primiti svoju plaću prema svome trudu. Mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja građevina.” (redci 8 i 9) U ovom ulomku apostol uspoređuje Crkvu s obradivom njivom na kojoj rade polјodjelci brinući se za čokote u Gospodnjem vinogradu. Uspoređuje je i s građevinom koja treba izrasti u sveti Gospodnji hram. Bog je glavni Radnik i On svakome dodjeljuje njegov posao. Svi trebaju raditi pod Njegovim nadzorom, dopuštajući da On radi za svoje radnike i preko njih. On im daje taktičnost i sposobnost, i ako budu slušali Njegove upute, njihovi će napori biti okrunjeni uspjehom.

Božji slugе trebaju raditi zajedno pokoravajući se ljubaznoj slozi, uljudnom redu — “u davanju časti prednjačite jedan drugome” (Rimljanima 12,10). Ne smije biti neljubazne kritike ni rušenja rada drugoga; ne smije biti odvojenih stranaka. Svatko komu je Gospodin povjerio vijest ima svoj posao. Svatko ima vlastitu osobnost koju ne treba utopiti u osobnosti drugog čovjeka. Ali svatko treba raditi u skladu sa svojom braćom. Gospodnji radnici trebaju u službi biti jedno. Nitko se ne smije postaviti kao mjerilo i govoriti s nepoštovanjem o svojim kolegama radnicima ili postupati prema njima kao manje vrijednima. Pod Božjim vodstvom svatko treba raditi posao koji mu je povjeren i biti poštovan, voljen i hrabren od drugih radnika. Zajedno trebaju raditi u poslu do njegova dovršetka. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 172,173)

17. prosinca 2022.

Upravitelji Božjih tajna

***“Od upravitelja se dalje traži da se svaki pokaže vjeran.”
(1. Korinćanima 4,2)***

Pavao je naširoko raspravljao o ovim načelima u svojem prvom pismu korinjskoj crkvi. Apostol kaže za “sluge Kristove” da su “upravitelji Božjih tajna”, a za njihov posao veli: “Od upravitelja se dalje traži da se svaki pokaže vjeran. Meni nije nimalo stalo do toga da me vi ili drugi ljudski sud sudite. Još više: ja ni sam sebe ne sudim. Istina, moja me savjest ne prekora ni zbog čega, ali nisam time opravdan. Moj je sudac Gospodin. Zato ne sudite prerano, prije nego dođe Gospodin! On će osvjetliti što je sakriveno u tami i objaviti nakane srdaca, i tada će svatko primiti zasluženu pohvalu od Boga.” (1. Korinćanima 4,1-5)

Nijednom ljudskom biću nije dano da sudi između različitih Božjih slugu. Jedini sudac čovjekova rada jest Gospodin i On će svakome dati pravednu nagradu.

U nastavku se apostol izravno osvrnuo na uspoređivanje svojeg i Apolonovog rada: “Ovo sam sve, braćo, primijenio na se i Apolona zbog vas, da na nama naučite (što znači riječ): ‘Ne preko onoga što stoji pisano!’ da se ne uznosite što pristajete uz jednoga protiv drugoga. A tko tebi daje prednost pred drugima? Što li imaš što nisi primio? Ako si, dakle, primio, što se ponosiš kao da nisi primio?” (redci 6 i 7)

Pavao je crkvi jasno ukazao na opasnosti i teškoće koje su on i njegovi suradnici strpljivo podnosili u službi za Krista. “Do ovoga časa”, izjavio je, “gladujemo i žeđamo, podnosimo golotinju i primamo udarce, bez stalnog smo boravišta i do iznemoglosti radimo svojim rukama. Vrijedaju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi strpljivo podnosimo; ocrnjuju nas, a mi uzvraćamo lijepim. Postali smo kao smeće svijeta, kao izmet sviju sve do sada. Ovo ne pišem da vas zasramim, nego da vas opomenem kao svoju ljubljenu djecu. Da i bezbroj učitelja imate u Kristu, ipak nemate mnogo otaca, jer vas ja Evandeljem rodih u Kristu Isusu.” (redci 11-15) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 173,174)

24. prosinca 2022.

Propovjednici su vjesnici svjetla

“Bog poručuje ljudima da se svi i svagdje obrate.” (Djela 17,30)

Onaj koji šalje evanđeoske radnike kao svoje izaslanike biva osramoćen kad se među slušateljima očituje tako snažna privrženost nekom omiljenom propovjedniku da ne prihvaćaju rad drugog učitelja. Gospodin šalje pomoć svojem narodu, ne uvijek onakvu kakvu bi on htio, nego onakvu kakva mu je potrebna; jer ljudi su kratkovidni i ne mogu proniknuti što je za njihovo najveće dobro. Rijetko kad neki propovjednik ima sve sposobnosti koje mogu pomoći u usavršavanju crkve u svemu što zahtijeva kršćanstvo. Stoga Bog često šalje druge propovjednike od kojih svaki posjeduje neke sposobnosti koje drugima nedostaju.

Crkva treba zahvalno prihvatiti ove Kristove slugе kao što bi prihvatila samog Učitelja. Ona treba nastojati izvući sve moguće koristi od uputa koje im svaki propovjednik može dati iz Božje riječi. Istine što ih Božji slugе donose treba prihvatiti i cijeniti s krotkom poniznošću, ali ni od jednog propovjednika ne treba praviti idola.

Zahvaljujući Kristovoj milosti, Božji slugе su vjesnici svjetla i blagoslova. Ako ozbiljnom, ustrajnom molitvom prime dar Svetog Duha i pođu osjećajući teret za spašavanje duša, srca ispunjenih željom da prošire pobjedu križa, oni će vidjeti plod svojeg rada. Budu li odlučno odbijali služiti se ljudskom mudrošću ili uzdizati sebe, oni će izvršiti djelo koje će izdržati Sotonine napade. Mnoge će se duše okrenuti od tame k svjetlu i bit će osnovane mnoge crkve. Ljudi se neće obraćati ljudskom oruđu, već Kristu. “Ja” će ostati u pozadini; vidjet će se samo Isus, Čovjek s Golgote.

Oni koji danas rade za Krista mogu očitovati onu istu iznimnu vrsnoću koju su očitovali oni koji su u apostolsko doba naviještali Evanđelje. Bog je isto tako spreman dati snagu svojim slugama danas kao što ju je bio spreman dati Pavlu i Apolonu, Sili i Timoteju, Petru, Jakovu i Ivanu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 174,175)

31. prosinca 2022.

Učenje Kristove poniznosti

***“On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.”
(Psalam 25,9)***

Bog je u Crkvu kao svoje pomoćnike stavio ljude s različitim darovima da bi nadopunjavanjem mudrosti mnogih bila dokučena namjera Duha. Ljudi koji žive u skladu s vlastitim snažnim karakteristikama i ne žele se ujarmiti s drugima koji imaju dugogodišnje iskustvo u Božjem djelu, bit će zaslijepljeni samopouzdanjem i nesposobni da razlikuju lažno od istinitog. Za takve nije dobro da budu izabrani za vođe u crkvi jer će, bez obzira na mišljenje svoje braće, slijediti svoj vlastiti sud i namjere. Neprijatelju je lako raditi preko onih koji, premda sami na svakom koraku trebaju savjet, u svojoj snazi preuzimaju skrbništvo nad dušama a da nisu naučili Kristovu poniznost.

Sami dojmovi nisu siguran vodič u dužnosti. Neprijatelj često uspije uvjeriti ljude da misle kako ih vodi Bog, dok zapravo slijede samo ljudske impulse. Ali ako budemo brižno pazili i savjetovali se sa svojom braćom, razumjet ćemo Gospodnju volju jer obećanje glasi: “On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.” (Psalam 25,9)

U prvoj kršćanskoj Crkvi bilo je nekih koji nisu htjeli priznati ni Pavla ni Apolona, već su svojim vođom smatrali Petra. Tvrdili su da je Petar bio najprisniji s Kristom dok je Učitelj hodio Zemljom, dok je Pavao bio progonitelj vjernika. Njihova gledišta i osjećaji proizlazili su iz predrasuda. Nisu imali dragovoljnosti, darežljivosti ni nježnosti što pokazuje da Krist nastava u srcu.

Postojala je opasnost da ovakav stranački duh izazove veliko zlo u kršćanskoj Crkvi pa je Gospodin poučio Pavla da uputi najsvječanije upozorenje i najozbiljniji prosvjed. One koji su govorili: “Ja sam Pavlov.’ ‘Ja sam Apolonov.’ ‘Ja sam Petrov.’ ‘Ja sam Kristov’”, apostol je pitao: “Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao razapet za vas? Ili ste u Pavlovo ime kršteni? ... Neka se nitko ne ponosi ljudima”, molio je. “Vama pripada sve: i Pavao, i Apolon, i Kefa, i svijet, i život, i smrt, i sadašnjost, i budućnost. Sve je vaše, a vi ste Kristovi, a Krist je Božji.” (1. Korinćanima 1,12.13; 3,21-23) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 175,176)